

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudců JUDr. Marcely Rouskové a JUDr. Hany Pipkové v právní věci žalobce: **M. K.**, zast. JUDr. Blankou Faltýnkovou, advokátkou, se sídlem Praha 3, nám. W. Churchilla 2, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství** (dříve Finanční ředitelství v Praze), se sídlem Brno, Masarykova 31, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Praze ze dne 13.1.2009 č.j.: 6327/08-1100-202289

t a k t o :

I. Žaloba s e z a m í t á.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí Finančního ředitelství v Praze, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti dodatečnému platebnímu výměru na daň z příjmů fyzických osob za rok 2003 Finančního úřadu v Benešově (dále také správce daně) ze dne 19.9.2005 č.j. 81204/05/021910/1658, kterým byla žalobci dodatečně vyměřena daňová ztráta ve výši mínus 176.313,- Kč.

Žalobce v žalobě uvedl, že napadené rozhodnutí a řízení jemu předcházející považuje za nezákonné pro rozpor se zákonem a překročení stanovených mezí správního uvážení a za postižené vadami řízení, protože správní orgán porušil ust. § 2 odst. 1, 2, 3, 8, § 12 odst. 2-4, § 16 odst. 4 písm. b), d), e), § 31 odst. 2 a 4 a § 50 odst. 3 zákona č. 337/1992 Sb. Napadené rozhodnutí považuje žalobce za nepřezkoumatelné, protože jeho odůvodnění je nedostatečné ve smyslu přesvědčivosti a dále z nedostatku skutkových důvodů.

Žalobce v podané žalobě popsal skutkový a právní stav, který byl základem pro vydání žalobou napadeného rozhodnutí, a rovněž zopakoval dosavadní průběh daňového řízení před finančními orgány obou stupňů. Poukázal zejména na skutečnost, že je na základě kupní smlouvy vlastníkem malé vodní elektrárny (dále jen "MVE"), zapsané v katastru nemovitostí rozhodnutím Katastrálního úřadu v Českém Krumlově, a to ode dne 5.5.2003. Toto vodní dílo, „Malá vodní elektrárna Zátoň“, byla poškozena ničivými povodněmi v srpnu 2002 a obnovení jejího provozu vyžadovalo vynaložení finančních prostředků, které byly – v podobě faktur společnosti OTTO, spol. s r.o. a dalších dodavatelů - vynaloženy na obnovu elektrárny v roce 2003 a staly se předmětem sporu před finančními orgány.

Podle žalobce sporná částka ve výši 176.313,40 Kč (poměrná část ceny prací specifikovaných v příloze faktury č. 57/03, jejichž provedení správce daně uznává) byla vynaložena na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů dle ust. § 24 odst. 1 zákona č. 586/1992 Sb. na opravu MVE Zátoň, již je žalobce provozovatelem K závěru o tom, že se jedná o výdaj podle ust. § 25 odst. 1 písm. u) zákona č. 586/1992 Sb. podle žalobce dospěly daňové orgány v rozporu se zjištěnými skutečnostmi a nezákonným postupem v procesu dokazování.

Finanční ředitelství postupovalo podle žalobce v rozporu s ust. § 31 odst. 3 a § 2 odst. 2 zákona č. 337/1992 Sb., když požadovalo na žalobci předložení podrobné specifikace konkrétních prací ve výši 176.313,40 Kč, ačkoli mu z kontrolní činnosti u žalobce, a to z kontroly vyúčtování dotace, bylo známo, že daňový výdaj ve výši 176.313,40 Kč je poměrná část ceny prací vyúčtovaných fakturou č. 57/3 a specifikovaný soupisem prací a dodávek v příloze faktury a že tato poměrná část z ceny prací již nebyla žalobcem zahrnuta mezi výdaje vyúčtované proti příjmu z dotace, proto ji uplatnil jako daňový výdaj. Žalobce také uvedl, že při hodnocení postupu zaúčtování faktury č. 57/3 postupoval odvolací orgán v rozporu s účetními předpisy.

Žalobce dále namítal, že závěr žalovaného, že účetní postup žalobce v bodě 1 a 2 koresponduje s výpovědí svědka O. odporuje základním zásadám logického myšlení a uvažování, znevýhodňuje žalobce a je v rozporu s ust. §§1, 3, 8, 31 odst. 2 zákona č. 337/1992 Sb. Souběžným ústním jednáním byl podle žalobce porušen § 2 odst. 1 zákona č. 337/1992 Sb. Nezahrnutím protokolu č. 62010/05/021930/2518 ze souběžného ústního jednání mezi důkazní prostředky byl porušen § 2 odst. 3 a s 31 odst. 2 a 4 zákona č. 337/1992 Sb. a současně bylo porušeno právo žalobce na spravedlivý proces. Odkázal rovněž na nález Ústavního soudu IV.ÚS 402/99 s tím, že považuje za nepřipustné, aby po daňovém subjektu bylo požadováno provedení důkazu o skutečnosti, na které se nepodílel. Jednáním popsaným v bodě 6. předmětné žaloby podle žalobce finanční ředitelství překročilo meze správního uvážení a jednalo v rozporu s ust. § 2 odst. 1,2 a jednalo v rozporu s ust. § 2 odst. 1,2 a § 31 odst. 4 zákona č. 337/1992 Sb. Podle žalobce není jeho povinností prokazovat skutečnosti, které se týkají jiných daňových subjektů a finanční ředitelství není oprávněno se na žalobci takového prokázání dožadovat. Současně také nemůže finanční ředitelství vykládat k tíži žalobce skutečnosti zjištěné u jiných subjektů, nedostatky ve vedení evidence. Podle žalobce důkazní prostředky a zjištění učiněná formou místního šetření byly získány nezákonným způsobem, protože o konání místního šetření nebyl žalobce vyrozuměn a nemohl se ho účastnit. Tuto vadu dle názoru žalobce nelze odstranit ani následným seznámením daňového subjektu s předmětem a výsledky šetření. Žalobce také namítal, že do důkazů nebyla zahrnuta výpověď M. K. st., ačkoli potvrdila výkon zemních prací na MVE v rozhodné době třetími osobami. Namítal nepřipustné otázky (sugestivní a kapciózní) při výslechu svědka O., namítal, že daňový řád nezná termín „ihned“.

Finanční ředitelství v Praze se ve svém vyjádření k obsahu podané žaloby zabývalo žalobními námitkami žalobce a uvedlo, že podle jeho názoru byly odstraněny předchozí vady

řízení, vyhodnocení důkazních prostředků bylo provedeno ve všech jeho souvislostech a hodnocení není v rozporu s uváděnými zákonnými ustanoveními. Skutečnost, že např. nebyla uzavřena písemná smlouva o provedení zemních prací, ani nebyly žalobcem doloženy ostatní důkazní prostředky, ke kterým byl vyzván a kterými měl doložit provedení prací uvedeným dodavatelem a oprávněnost uplatnění fakturovaných částek do zdanitelných výdajů, nezabavuje žalobce důkazní povinnosti podle § 31 odst. 9 zákona č. 337/1992 Sb. a je pak na žalobci, aby doložil, že práce byly provedeny. Tyto ani žádný jiný důkazní prostředek však žalobce nedoložil a svá tvrzení nikterak neprokázal, a to ani důkazními prostředky navrženými správcem daně ani jinými jím zvolenými důkazními prostředky. V podrobnostech pak finanční ředitelství odkázalo na napadené rozhodnutí. Navrhlo žalobu zamítnout.

Z obsahu spisového materiálu byly zjištěny následující pro rozhodnutí soudu ve věci samé podstatné skutečnosti :

Příznáním k dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2003, doručeným správcem daně – Finančnímu úřadu v Benešově dne 24.3.2004, uplatnil žalobce daňovou ztrátu v celkové výši -325.011,- Kč s tím, že příjmy, které jsou předmětem daně, činily v uvedeném období 261.259,- Kč a výdaje související s příjmy celkem 586.270,- Kč.

Dne 1.7.2005 byla u žalobce Finančním úřadem v Benešově zahájena daňová kontrola daně z příjmů fyzických osob za rok 2003 a žalobce byl zároveň seznámen s okolnostmi, zjištěnými při daňové kontrole u obchodní společnosti OTTA spol. s r.o., podle nichž, dle vyjádření jednatele uvedené obchodní společnosti, prováděla společnost stavební práce, fakturované žalobci fakturami č. 44/03, 48/03, 55/03 a 57/03, pouze na výstavbě rodinného domu žalobce a žádné práce na MVE Zátoň neprováděl. Totéž potvrdil svědek Z. O. při výslechu u FÚ v Benešově dne 16.8.2005 v přítomnosti právního zástupce žalobce M. K.

Součástí spisového materiálu je Smlouva o dílo č. 0503 na stavbu rodinného domu v Čerčanech, nabídkový rozpočet společnosti OTTA, spol. s r.o., zápis o odevzdání a převzetí stavby ze dne 1.11.2004 a sporné faktury, vystavené žalobci společností OTTA, spol. s r.o.

Součástí spisové dokumentace je dále „Zpráva o daňové kontrole ze dne 17.8.2005“, podle níž uvedené faktury, na nichž je uveden text „fakturuje Vám dle přiloženého soupisu práce a dodávky na MVE Zátoň“, se týkají výstavby rodinného domu a podle níž společnost OTTA, spol. s r.o., žádné práce na malé vodní elektrárně pro žalobce neprováděla. Jednalo se tak o výdaje na osobní potřebu poplatníka, které nelze v souladu s ust. § 25 odst.1 písm. u) zákona č. 586/1992 Sb. uznat v částce 176.313,40,- Kč v roce 2003 za výdaj vynaložený k dosažení, zajištění a udržení příjmů, a proto je třeba upravit rozdíl mezi příjmy a výdaji za rok 2003. Žalobce byl s touto zprávou seznámen při ústním jednání dne 15.9.2005.

Dodatečným platebním výměrem ze dne 19.9.2005, č.j. 81204/05/021910/1658, byla žalobci Finančním úřadem v Benešově vyměřena daňová ztráta ve výši -176.313,- Kč s odkazem na Zprávu o daňové kontrole ze dne 17.8.2005. Proti uvedenému dodatečnému platebnímu výměru podal žalobce dne 2.11.2005 odvolání, které k výzvě správce daně doplnil podáním ze dne 7.12.2005, v němž shodně s podanou žalobou namítl, že správce daně porušil základní zásady daňového řízení a tím zasáhl do práv žalobce způsobem, který je v rozporu s právním řádem České republiky.

Výzvou ze dne 10.4.2006 vyzval Finanční úřad v Benešově žalobce k předložení důkazních prostředků, prokazujících správnost jeho tvrzení, uvedených v odvolání, a to za účelem ověření skutečností potřebných pro daňové řízení k dani z příjmů fyzických osob a pro daňové řízení vztahující se k dotaci, poskytnuté v roce 2003 Ministerstvem průmyslu a obchodu.

O důkazních prostředcích, předložených společností OTTA, spol.s r.o., byl vyhotoven dne 21.4.2006 protokol o místním šetření, a dne 12.5.2006 byl před správcem daně vyslechnut svědek M. K. starší, jenž potvrdil, že se sám účastnil prací na malé vodní elektrárně Zátoň, byli tam další pracovníci, o nichž předpokládal, že jsou z firmy OTTA, neboť věděl o tom, že práce byly zadány této společnosti.

S výsledky místního šetření u obchodní společnosti OTTA, spol. s r.o., byl žalobce seznámen v protokolu ze dne 19.5.2006.

O podaném odvolání rozhodlo Finanční ředitelství v Praze poprvé rozhodnutím ze dne 3.7.2006, č.j.: 5590/06-110, jímž odvolání zamítlo s odůvodněním, že žalobcem uplatněné výdaje ve výši 176.313,40,- Kč nelze posoudit jako prokazatelně vynaložené výdaje ve smyslu ustanovení § 24 odst. 1 zákona č. 586/1992 Sb., a k doměření daně z příjmů fyzických osob za rok 2003 nedošlo v důsledku porušení základních zásad daňového řízení, ale na základě neprůkaznosti žalobcem předložených důkazních prostředků a nesplnění zákonné povinnosti žalobce, vyplývající z ustanovení § 31 odst.9 zákona č. 337/1992 Sb.

Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 24.4.2007 č.j. 11 Ca 306/2006-88 byla žaloba proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Praze ze dne 3.7.2006 č.j.: 5590/06-110 zamítnuta. Tento rozsudek Městského soudu v Praze byl k žalobcem podané kasační stížnosti zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 24.10.2007, č.j. 7 Afs 76/2007-144, a věc byla Městskému soudu v Praze vrácena k dalšímu řízení. Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 28.2.2008 č.j. 11 Ca 317/2007-152 bylo rozhodnutí Finančního ředitelství v Praze ze dne 3.7.2006 č.j.: 5590/06-110 zrušeno a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení.

V doplněném řízení dne 19.8.2008 byl za účasti zástupce žalobce slyšen svědek pan O. (protokol o svědecké výpovědi č.j. 86552/08/0219322518).

Žalobou napadeným rozhodnutím Finanční ředitelství v Praze ze dne 13.1.2009 č.j.: 6327/08-1100-202289 opět odvolání žalobce zamítlo. V odůvodnění pak zrekapitulovalo předchozí průběh daňového řízení a vyjádřilo se k uvedeným námitkám v odvolání žalobce proti dodatečnému platebnímu výměru na daň z příjmů fyzických osob za rok 2003 vydanému Finančním úřadem v Benešově dne 19.9.2005 pod č.j. 81204/05/021910/1658. V závěru pak konstatovalo, že postupovalo v odvolacím řízení ve smyslu ust. § 50 a ust. § 2 odst. 3 zákona č. 337/1992 Sb., jakož i v souladu s rozsudkem Městského soudu v Praze č.j. 11Ca 317/2007-152.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v mezích žalobních bodů a přitom vycházel ze skutkového a správního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (ust. § 75 zákona č.150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s.ř.s.“).

Soud posoudil předmětnou věc takto:

V dané věci Finanční ředitelství v Praze zamítlo odvolání žalobce proti dodatečnému platebnímu výměru na daň z příjmů fyzických osob za rok 2003 vydanému Finančním úřadem v Benešově dne 19.9.2005 pod č.j. 81204/05/021910/1658, kterým byla žalobci dodatečně vyměřena daňová ztráta ve výši minus 176.313,- Kč. Předmětným dodatečným platebním výměrem na daň z příjmů fyzických osob za rok 2003 byla tedy žalobci snížena vyměřená daňová ztráta ve výši 325.011,- Kč o částku 176.313,- Kč.

Podle ust. § 25 odst. 1 písmeno u) zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, účinného pro rok 2003, nelze za výdaje (náklady) vynaložené k dosažení, zajištění a udržení příjmů pro daňové účely uznat zejména výdaje na osobní potřebu poplatníka.

Podle ust. § 31 odst. 9 zákona č. 337/1992 Sb. daňový subjekt prokazuje všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v přiznání, hlášení a vyúčtování nebo k jejichž průkazu byl správcem daně v průběhu daňového řízení vyzván.

Na základě skutečností, zjištěných v daňovém řízení u dodavatele žalobce, byla u

žalobce zahájena daňová kontrola. Podle ust. § 16 odstavec 2 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů, daňový subjekt, u něhož je prováděna daňová kontrola, má ve vztahu k pracovníku správce daně povinnost sám nebo jím určeným pracovníkem poskytovat informace o vlastní organizační struktuře, o pracovní náplni jednotlivých útvarů, o oběhu a uložení účetních a jiných dokladů, zajistit vhodné místo a podmínky k provádění daňové kontroly, předložit na požádání záznamy, jejichž vedení bylo správcem daně uloženo, účetní a jiné doklady a účetní písemnosti, které prokazují hospodářské a účetní operace, jež jsou pro správné stanovení daňové povinnosti rozhodné anebo o které pracovník správce daně požádá, a podat k nim ústně nebo písemně požadovaná vysvětlení, má-li pracovník správce daně pochybnost o jejich úplnosti, správnosti nebo pravdivosti, nezatajovat doklady, které má daňový subjekt k dispozici nebo o nichž je mu známo, kde se nacházejí, předložit důkazní prostředky prokazující jeho tvrzení v průběhu kontroly, umožnit vstup do každé provozní budovy, místnosti, místa i obydlí a dopravních prostředků, které daňový subjekt užívá buď též k podnikání, nebo souvisí s předmětem daně, dále do přepravních obalů a umožnit jednání s jakýmkoliv svým pracovníkem a zapůjčit potřebné doklady a jiné věci mimo prostor kontrolovaného subjektu.

Finanční orgány v průběhu daňového řízení dospěly k závěru, že žalobce v dané věci nesplnil svoji povinnost, vyplývající z ust. § 16 odst. 2 písmeno e) zákona č. 337/1992 Sb., neboť v průběhu uvedené daňové kontroly nepředložil správci daně žádné důkazy o tom, že společnost OTTA, spol. s r.o. vykonala v roce 2003 pro žalobce stavební práce na MVE Zátoň, když v průběhu daňového řízení bylo správcem daně zpochybněno tvrzení žalobce, vycházející z obsahu sporných faktur. Podle důkazů, zjištěných v daňovém řízení se společností OTTA, spol. s r.o., tato společnost pracovala pro žalobce výhradně na stavbě jeho rodinného domu.

Na základě uvedených skutečností byl žalobce vyzván výzvou podle ust. § 31 odst. 9 zákona č. 337/1992 Sb. k předložení důkazních prostředků, osvědčujících jeho tvrzení o tom, že výdaj v částce 176.313,40,- Kč vynaložil na úhradu prací na MVE Zátoň, provedených společností OTTA, spol. s r.o. Podle uvedeného právního ustanovení daňový subjekt prokazuje všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v přiznání, hlášení a vyúčtování nebo k jejichž průkazu byl správcem daně v průběhu daňového řízení vyzván. Podle ust. § 31 odst. 4 zákona č. 337/1992 Sb. jako důkazních prostředků lze užít všech prostředků, jimiž lze ověřit skutečnosti rozhodné pro správné stanovení daňové povinnosti a které nejsou získány v rozporu s obecně závaznými právními předpisy. Jde zejména o různá podání daňových subjektů (přiznání, hlášení, odpovědi na výzvy správce daně apod.), o svědecké výpovědi a znalecké posudky, veřejné listiny, zprávy o daňových kontrolách, protokoly a úřední záznamy o místním šetření a ohledání, povinné záznamy vedené daňovými subjekty a doklady k nim apod. Jednotlivé skutečnosti rozhodné pro daňové řízení se prokazují v rámci důkazního řízení. Provedené důkazní řízení pak osvědčí, které z předložených důkazních prostředků se staly skutečně důkazem.

V první řadě je třeba konstatovat, že žalobce prokazoval provedení předmětných prací na MVE formálně bezvadnými doklady, přičemž dodavatel prací uvedl, že deklarované práce neprováděl na MVE, nýbrž na jiné stavbě a to rodinném domě žalobce. Soud tedy souhlasí s finančním ředitelstvím v tom, že v takovém případě nemohly předložené doklady a to především faktury vč. příloh jednoznačně vyvrátit pochybnost správce daně o tom, kdo dílo realizoval. Soud dává za pravdu odvolacímu orgánu, že bylo na žalobci, aby prokázal ve smyslu ust. § 31 odst. 9 zákona č. 337/1992 Sb., že práce v daném rozsahu a lokalitě uskutečnil jím uváděný dodavatel. Soud má rovněž za to, že požadavek na prokázání

skutečnosti, kdo prováděl předmětné práce na MVE není nepřipustným požadavkem ve smyslu nálezu Ústavního soudu IV. ÚS 402/99.

Soud neshledal důvodnou námitku žalobce, že finanční ředitelství v rozporu s ust. § 31 odst. 3 a § 2 odst. 2 zákona č. 337/1992 Sb. požadovalo na žalobci předložení podrobné specifikace konkrétních prací ve výši 176.313,40 Kč. Z ust. § 31 odst. 3 zákona č. 337/1992 Sb. je zřejmé, že není třeba prokazovat skutečnosti obecně známé nebo známé správci daně z jeho činnosti a podle ust. § 2 odst. 2 správci daně postupují v daňovém řízení v úzké součinnosti s daňovými subjekty a při vyřizování plnění jejich povinností v daňovém řízení volí jen takové prostředky, které daňové subjekty nejméně zatěžují a umožňují přitom ještě dosáhnout cíle řízení, tj. stanovení a vybrání daně tak, aby nebyly zkráceny daňové příjmy. Výzvou ze dne 10.4.2006 č.j. 43109/06/021980/7764 vyzval Finanční úřad v Benešově žalobce ke splnění povinností stanovených žalobci v ust. § 31 odst. 9 zákona č. 337/1992 Sb. spočívajících v předložení důkazních prostředků prokazujících správnost tvrzení žalobce uvedených v jeho odvolání proti předmětnému platebnímu výměru, a to za účelem ověření skutečností potřebných pro daňové řízení k dani z příjmů fyzických osob a pro daňové řízení vztahující se k dotaci poskytnuté v roce 2003 Ministerstvem průmyslu a obchodu. V odůvodnění pak správce daně uvedl, proč žalobce vyzval předmětnou výzvou k předložení předmětných dokumentů. V daném případě pak nešlo o obecně známé skutečnosti či skutečnosti známé správci daně z jeho činnosti.

Soud nemá za to, že by konstatování odvolacího orgánu, že uvedená tvrzení svědka korespondují i s žalobcem uváděnými údaji v účetnictví, neboť o úhradách přijatých faktur č. 48/03, č. 55/03 a č. 57/03 sám žalobce v peněžním deníku účtoval jako o výdajích neovlivňujících základ daně, přestože předmětem fakturace bylo provedení zemních prací na objektu MVE Zátoň a že úhradu zbývajících částí z přijaté faktury č. 57/03 ve výši 176.313,- Kč žalobce bez dalšího zaúčtoval a zahrnul do svých výdajů, že by toto konstatování odporovalo logickému myšlení a znevýhodňovalo žalobce. Z výpovědi svědka pana O. vyplynulo, že na základě smlouvy o dílo společnost OTTA, spol. s r.o. stavěla rodinný dům v Čerčanech pro žalobce a práce na jeho výstavbu byly na požadavek žalobce částečně vyfakturovány na MVE, i když žádné stavební práce na opravě MVE tato firma neprováděla. Předmětné faktury v účetnictví vystavené zmiňovanou společností se nacházejí v účetnictví žalobce, přičemž fakturou č. 57/03 byly fakturovány dle přiloženého soupisu práce a dodávky na MVE Zátoň. Takže soud nevidí v uvedeném rozpor.

Soud neshledal důvodnou námitku týkající se souběžně vedeného ústního jednání dne 1. 7. 2005. Předně je nutno poukázat na to, že ve správním spise, který předložil žalovaný soudu, jsou založeny oba protokoly z těchto souběžně vedených jednání. Žalovaný tedy měl při svém rozhodování k dispozici oba protokoly. V obou těchto protokolech je zaznamenáno vyjádření žalobce o tom, že „nesouhlasí“ s vyjádřením svědka Z. O. a v tomto ohledu jsou oba protokoly obsahově prakticky totožné. Žalobce v žalobě nijak nespecifikuje, které jeho konkrétní vyjádření, v kterém protokole žalovaný nehodnotil nebo ke které skutečnosti nemělo být přihlédnuto, ač je v některém z protokolů zachycena. Ani z žaloby nelze dovodit, jak mělo tímto postupem vlastně dojít ke zkrácení žalobcových práv a ani soud nic takového neshledal.

Ani námitka žalobce, že považuje za nepřipustné, aby po daňovém subjektu bylo požadováno provedení důkazu o skutečnosti, na které se nepodílel, není důvodná.

Žalobce byl v souladu s § 31 odst. 9 zákona č. 337/1992 Sb. vyzván toliko k prokázání toho, co sám tvrdil. Způsob, jakým měl žalobce tyto skutečnosti prokázat, byl čistě na něm. Sám žalobce tvrdil, že na malé vodní elektrárně byly provedeny práce v hodnotě více než jednoho milionu korun. Při takto rozsáhlém objemu prací se jeví být poněkud zvláštním fakt, že žalobce o provedení díla v takovéto hodnotě (bylo-li nadto financováno z dotace poskytnuté ze státního rozpočtu) neuzavřel smlouvu v písemné podobě. Ještě podivnějším se jeví být tento fakt ve světle skutečnosti, že s tímž dodavatelem uzavřel žalobce písemnou smlouvu na soukromou zakázku týkající se jeho rodinného domu. Ze stejného důvodu by soud považoval za vhodné vést ohledně takové stavby stavební deník alespoň ve zjednodušené formě, koneckonců již jen proto, aby sám žalobce měl kontrolu nad vykonanými pracemi, pokud si na jejich vykonání zjednal další osobu. Neexistence všech shora uvedených listin (jakkoli se jedná listiny, u nichž soud přijal tvrzení žalobce, že nebyl ze zákona povinen je vyhotovovat) v každém případě znamená, že žalobce se sám z vlastní vůle připravil o možnost prokázat jimi skutečnosti rozhodné pro daňové řízení a sám se vystavil nutnosti prokázat potřebné skutečnosti jinak.

Ani námitku, že žalovaný překročil meze správního uvážení a jednal v rozporu s ust. § 2 odst. 1,2 a § 31 odst. 4 zákona č. 337/1992 Sb. neshledal soud důvodnou. Finanční ředitelství v Praze v odůvodnění svého rozhodnutí dostatečným a srozumitelným způsobem zdůvodnilo jednak to, z jakých skutkových okolností u něj vznikly pochybnosti o tom, že sporné výdaje nelze považovat ve smyslu ustanovení zákona o daních z příjmů za výdaje prokazatelně vynaložené na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů i co bylo v průběhu daňové kontroly i odvolacího řízení ověřeno.

K námitce, že žalobce není povinen prokazovat skutečnosti, které se týkají jiných daňových subjektů, soud uvádí, že žalobce byl vyzván k prokázání skutečnosti, že práce na MVE provedla společnost OTTA, spol. s r.o. to jakýmkoliv důkazními prostředky, a proto předmětná výzva byla koncipována tak, jak byla.

Ohledně místního šetření, o kterém nebyl žalobce vyrozuměn, soud konstatuje, že sám žalobce v předmětné námitce uvedl, že byl s obsahem místního šetření u firmy OTTA ze dne 11.4.2006 seznámen při ústním jednání dne 20.4.2006 -protokol č. 49178/06021930/2518 a s obsahem místního šetření ze dne 21.4.2006 při ústním jednání dne 19.5.2006, ze kterého byl vyhotoven protokol č.j.: 60710/06/021930/2518. V žalobcem uvedených protokolech vyhotovených správcem daně pak žalobce stvrdil svým podpisem, že byl s uvedenými dokumenty seznámen, přičemž žalobce nepodal žádné vyjádření k uvedeným skutečnostem, ani ničeho dalšího v této věci nepožadoval, neměl námitky proti protokolům ani návrhy na jejich doplnění. V této souvislosti soud připomíná, že není třeba, aby správce daně „jednoznačně prokazoval“, že společnost OTTA, spol. s r.o. na MVE žádné práce neprováděla, avšak je naopak povinností žalobce, aby prokázal, že tato firma předmětné práce na MVE prováděla. Správce daně ve snaze zjistit všechny rozhodné skutečnosti, tj. i skutečnosti ve prospěch žalobce jako daňového subjektu, se snažil doklady o působení společnosti OTTA, spol. s r.o. na MVE v Zátoni zjistit místním šetřením u této firmy. Žádné doklady, které by toto tvrzení žalobce potvrzovaly, však při těchto místních šetřeních nalezeny nebyly. Již z tohoto důvodu nemohl být žalobce nijak zkrácen na svých právech tím, že se zmiňovaných místních šetření nemohl účastnit, neboť při těchto šetřeních žádné důkazy použitelné v daňovém řízení nebyly zjištěny. Tento fakt, jakkoli se jeví být na první pohled

velmi výmluvným, hrál při rozhodování daňových orgánů ve skutečnosti toliko podpůrnou roli, neboť primární skutečností tu je to, že žalobce neunesl své důkazní břemeno.

Ke svědecké výpovědi svědka M. K. st., která nebyla podle žalobce finančními orgány zahrnuta do důkazů, ačkoli potvrdila výkon zemních prací na MVE v rozhodné době třetími osobami, soud konstatuje, že z předmětné výpovědi učiněné do protokolu dne 12.5.2006 č.j. : 57827/06/021930/2518, sepsaného správcem daně vyplývá, že svědek nezná jména lidí, pouze od syna věděl, že zadání bylo na firmu OTTA. Věděl také, že synovi pan O. fakturoval s tím, že to bylo zaplacené. Zda práce prováděli skutečně zaměstnanci firmy OTTA nebo zda firma OTTA požádala nějakou místní firmu o provedení prací, nevěděl. Svědek rovněž uvedl, že ho syn požádal o pomoc a že dělal spíše stavební práce nebo spíše dohlídkovou činnost. Většinou šlo o fyzickou práci, dozor určitě nedělal. Pana O. a stavbyvedoucího na MVE neviděl a ani se s nimi o pracích na MVE Zátoň nikdy nebavil. Finanční ředitelství pak v odůvodnění svého rozhodnutí uvedlo, že k osvědčení žalobcem tvrzených skutečností nepřispěly ani svědecké výpovědi žalobcem navrhovaných svědků. Vzhledem k uvedenému je toto konstatování v případě svědecké výpovědi M. K. st. přílehavé. Výpověď svědka M. K. st. potvrzuje toliko nesporný fakt, že rekonstrukční práce na MVE byly provedeny. Ve vztahu k faktu, jehož neprokázání je žalobci vytýkáno, tj. že práce byly provedeny právě společností OTTA, spol. s r.o., svědek nic podstatného neuvedl.

Ohledně svědecké výpovědi Z. O. dne 19.8.2008 soud především považuje za nutné zdůraznit, že dne 19.8.2008 byl svědek O. vyslechnut již opakovaně, neboť poprvé byl (za přítomnosti zástupce žalobce) vyslechnut již dne 16.8.2005. Již při této výpovědi Z. O. uvedl to, co je v projednávané věci podstatné, tj., že pro žalobce prováděl toliko práce na rodinném domě v Čerčanech, nikoli však již na MVE v Zátoni, o které ani neví, kde se nachází. Z výpovědi svědka dostupných soudu (tj. obě výpovědi v daňovém řízení a výpověď před soudem v trestním řízení) shodně vyplývá, že svědek setrvale uváděl to, že jeho firma se nijak nepodílela na rekonstrukci MVE v Zátoni. Setrvale rovněž uváděl to, že sám žalobce jej požádal o to, aby část faktur na práce na rodinném domě v Čerčanech vystavil s uvedením textu „MVE Zátoň“ s tím, že mu žalobce pohrozil, že jinak nedostane zaplacené. Ze všech výpovědí svědka vyplývá, že mu bylo v podstatě jedno, odkud žalobce čerpá finanční prostředky na obě stavby (dokonce doslovně to uvedl při výpovědi před správcem daně dne 16.8.2005 – „mně to bylo jedno“) a pro svědka byla nejdůležitější starost, aby dostal zaplacené.

Je pak třeba zdůraznit, že ani v daňovém řízení ani v trestním řízení nebyl zjištěn žádný motiv pro tohoto svědka k tomu, aby vypovídal křivě. Naopak – svědek se touto výpovědí sám vystavoval riziku postihu, ať už ze strany orgánů činných v trestním řízení nebo ze strany orgánů daňových. Soud v této věci poukazuje na výpověď svědka O. před soudem v trestním řízení, kde se k této otázce vyjadřoval zcela jasně: „Jsou to faktury vystavené naší společností. Je tam soupis prací, který byly vymyšlený, aby byl krytý objem té faktury. Měli jsme podklad od p. K., ten jsme snad dávali policii. Podklad byl na kusu papíru. Na ten podklad, který jsme dostali, se udělal objem prací.“ Poukázat lze rovněž na úřední záznam o podaném vysvětlení ze dne 5. 9. 2006: „... v účetnictví jsem zavedl zakázku na tuto MVE a v roce 2003 jsem vystavil tři faktury na MVE, kdy soupis prací, který jsem tam uváděl, byly vyhotoveny na základě podkladů a požadavků pana K., kdy mi rozpis prací zasílal faxem a já tyto přepsal do cen stavebních prací jako přílohu k faktuře. Probíhalo to tak, že panu K. byl předán soupis skutečně provedených prací na RD včetně ceny a on na základě toho mi poslal faxem rozpis prací na MVE ...“

Vyjádření svědka ze dne 19.8.2008, že podkladem pro faktury byly skutečně provedené práce na rodinném domě v Čerčanech, je přitom s těmito výpověďmi plně v souladu. K námitce žalobce stran nesprávného způsobu vedení výsledku svědka při jednání dne 19.8.2008 soud uvádí, že svědek O. dne 19.8.2008 vypovídal v daňovém řízení opakovaně (přičemž předchozí svědecká výpověď dne 16.8.2005 se uskutečnila za přítomnosti zástupce žalobce) a že má k dispozici také další výpovědi tohoto svědka z trestního řízení, přičemž všechny tyto výpovědi jsou v klíčových momentech shodné. Proto nepovažuje soud nepřilíš šťastný způsob vedení jeho výsledku při jednání dne 19.8.2008 za natolik závažnou vadu, která by měla být důvodem ke zrušení žalobou napadeného rozhodnutí. Soud tedy k této žalobní námitce shrnuje, že výpověď svědka Z. O. hodnotí jako věrohodnou, logicky navazující na ostatní zjištěné skutečnosti (včetně důkazů provedených v trestním řízení).

K údajnému porušení § 2 odst. 2 zákona č. 337/1992 Sb. soud konstatuje, že podle tohoto ustanovení správci daně postupují v daňovém řízení v úzké součinnosti s daňovými subjekty a při vyžadování plnění jejich povinností v daňovém řízení volí jen takové prostředky, které daňové subjekty nejméně zatěžují a umožňují přitom ještě dosáhnout cíle řízení, tj. stanovení a vybrání daně tak, aby nebyly zkráceny daňové příjmy. Žalobce dovozoval porušení tohoto ustanovení v řízení z postupu správce daně, který v řízení požadoval okamžité předání účetní evidence a jiných dokladů, které již měl ve svém držení. Z protokolu o zahájení daňové kontroly ze dne 1. 7. 2005 vyplývá, že správce daně sdělil žalobci, že u něj zahajuje daňovou kontrolu a dále je v protokolu uvedeno, že „správce daně si vyžádal od daňového subjektu podle § 16 odst. 2 zákona předložení následujících dokladů a dalších důkazních prostředků...“ s dodatkem „tyto doklady budou předloženy v termínu: ihned“. Soudu není zřejmé, jak by měl být žalobce takovým postupem zkrácen ve svých právech. Z následného postupu správce daně vyplývá, že měl žalobcovu povinnost k předložení specifikovaných dokladů za splněnou přímo při jednání dne 1. 7. 2005, neboť se jednalo o doklady, které měl správce daně od žalobce k dispozici již na základě předchozího postupu v rámci vyhledávací činnosti. Správce daně splnění této povinnosti po žalobci již dále v průběhu daňové kontroly nepožadoval, slovy zákona řečeno ho již více „nezatěžoval“. Není tedy zřejmé, v čem měl tento postup žalobce nějak zkrátit na jeho právech.

Soud dospěl k závěru, že žalobou napadené rozhodnutí je přezkoumatelně a přesvědčivě odůvodněno, že v průběhu řízení nedošlo k takovým procesním vadám, které by mohly mít vliv na výsledek řízení, že správce daně zjistil skutkový stav věci v potřebném rozsahu a na zjištěný skutkový stav správně aplikoval příslušná zákonná ustanovení.

Vzhledem ke shora uvedenému soud žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl, když neshledal žádnou z námitek žalobce důvodnou.

O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť neúspěšnému žalobci náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 28. března 2013

JUDr. Slavomír Novák, v.r.
předseda senátu

za správnost vyhotovení:
Simona Štěpinová